

Je ziet hier lang niet iedereen meer kiezen

interview met het stemhokje
Voor Hans Kloos

Achter me stonden vroeger
op de gymvloer op zo'n woensdag
kalm de kiezers in een rij.
De meesten houden zich schuil, tegenwoordig,
in de luiheid die huist tussen onverschilligheid en wraak.
Als iemand op een keer
niet weet op wie nou weer te stemmen, de ogen gesloten,
zijn innerlijke duivels exorcerend,
wou ik dat ik
in Libië stond.
Om de zoveel jaar krijg ik gratis
een complete makeover
net als de stembussen; tegenwoordig zijn het
van sloten voorziene kliko's,
maar zo lang dit land van het persoonlijk kwade verschoond blijft
is het mij om het even.
Ik heb een keer gedroomd
dat ik aan de straat stond,
in de verte het grofvuil eraan kwam.
De volgende dag
riep de grote boze leider: "Geef mij je naam!" –
en toen ik dat niet deed was ik zaagsel geworden,
een zwaar geval.
Zo'n droom is niet goed
voor het zelfvertrouwen van een stemhokje.
Ik heb een neef in Pakistan
die onlangs is ontploft.